

CONFORM CU ORIGINALUL Nr. 5683..M.R.P.
Data. 08.07.2020 / 18.06

STIMATE DOMNULE SENATOR,

Referitor la interpelarea dumneavoastră, depusă la Senat în perioada 10 iunie - 15 iunie 2020, având ca obiect „Educația sexuală”, vă comunic următoarele:

În conformitate cu prevederile art. 65 alin.(1), (2) și (5) din *Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare*, curriculumul național din România include obiecte de studiu obligatorii și obiecte de studiu opționale care pot fi alese dintr-o listă aprobată de Ministerul Educației și Cercetării (MEC) sau elaborate la nivel local (în urma consultării cu elevii și cu părinții).

Disciplina Biologie este cuprinsă în trunchiul comun ca disciplină obligatorie, iar programa școlară este aprobată prin *OMEN nr. 3393/2017*.

Monitorizarea activității didactice se face conform precizărilor *OMECTS nr. 5547/2011 privind aprobarea Regulamentului de inspecție a unităților de învățământ preuniversitar*. Prin actul normativ menționat sunt precizate 3 tipuri fundamentale de inspecție a unităților de învățământ preuniversitar: inspecția școlară generală a unităților de învățământ preuniversitar, inspecția tematică și inspecția de specialitate.

Inspecția școlară generală a unităților de învățământ preuniversitar reprezintă o activitate de evaluare generală a performanțelor diferitelor categorii de unități de învățământ, prin raportare explicită la politicile educaționale, scopurile și obiectivele dezirabile propuse sau la standardele asumate în funcționarea acestora.

Inspecția tematică reprezintă o activitate de evaluare sau control a/al unui domeniu/mai multor domenii particular(e) al/ale activității unităților de învățământ preuniversitar sau a/al personalului care deservește aceste instituții, în principal, a/al activității cadrelor didactice. În cadrul acestui tip de inspecție se realizează inclusiv activități de consiliere, în raport cu obiectivele concrete vizate.

Inspecția de specialitate care reprezintă o activitate de evaluare a competențelor profesionale/activității profesionale ale/a cadrelor didactice la nivelul disciplinei/disciplinelor de studiu sau activităților educaționale pe care acestea le susțin. Inspecția de specialitate vizează, în mod direct, calitatea activităților didactice în raport cu beneficiarii primari ai educației, respectiv antepreșcolarii, preșcolarii și elevii.

Activitatea de evaluare, consiliere și control extern și inspecția unităților de învățământ preuniversitar se poate realiza de către MEC și de inspectoratele școlare județene/al municipiului București.

Referitor la pct. 4 al interpelării menționăm că au existat cerințe, dar și limite ale structurării planurilor-cadru, care nu pot depăși, de exemplu, un număr maxim de ore pe săptămână în funcție de nivelul de dezvoltare al elevilor, de normele medicale în vigoare. Aceste probleme sunt cu atât mai actuale cu cât multe solicitări venite în ultima perioadă de timp vizează sistematic includerea unor discipline/obiecte de studiu în trunchiul comun. Trunchiul comun include achiziții validate ca esențiale și transferabile în situații noi. În fapt, nu orice problemă trebuie inclusă (cel puțin nu imediat) în trunchiul comun, având în vedere următoarele:

- în anumite momente, anumite conținuturi apar ca fiind necesare unui copil/unui tânăr; este însă nevoie de un timp pentru a vedea dacă propunerea este viabilă; acest lucru se poate realiza prin practicarea conținutului curricular, care trebuie să-și dovedească, pe termen lung, validitatea și relevanța, profunzimea și flexibilitatea procedurală (ca nucleu de coduri și procedee care-i sunt

proprii); pentru această perioadă de timp, tranzitorie, problematica respectivă poate fi inclusă în curriculumul la decizia școlii, prin propunerea unei discipline cu statut de disciplină opțională;

- noile educații (de exemplu, Educație pentru sănătate, Educație sanitară, sexuală, Educație ecologică, Mass-media, Educație financiară, Drepturile omului, Educație pentru dezvoltare durabilă, Educație rutieră etc.) par a fi foarte importante prin faptul că răspund, prin tematică, unor nevoi; acestea nu constituie, însă, decupaje epistemologice ale unor domenii de cunoaștere, care să le dea progresie de la un an de studiu la altul, nu au profunzime și nici flexibilitate procedurală; aceste aspecte limitează caracterul transferabil al competențelor asociate problematicii respective în situații noi, mai ales dacă respectivele problematice apar la granița unor discipline sau ca dezvoltări ale unor capitole ale acestora. Noile educații își au locul în școală, dar în segmentul de opționalitate (ca achiziție pe o perioadă scurtă de timp și la alegere cu alte selecții epistemologice și didactice).

Totodată, prevederile art.46 alin. (3) lit. i) din *Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările*, precizează „(3) Organele de specialitate ale administrației publice centrale, autoritățile administrației publice locale, precum și orice alte instituții publice sau private cu atribuții în domeniul sănătății și în domeniul educației sunt obligate să adopte, în condițiile legii, toate măsurile necesare pentru:

- i) derularea sistematică în unitățile școlare, cel puțin o dată pe semestru, de programe de educație pentru viață, inclusiv educație sexuală pentru copii, în vederea prevenirii contactării bolilor cu transmitere sexuală și a gravidității minorelor.”

Domeniul referitor la educația pentru viață, educația pentru sănătate, inclusiv educația sexuală, nu reprezintă un atribut exclusiv al sistemului educațional, ci al unui ansamblu de instituții și structuri guvernamentale și nonguvernamentale.

Astfel, în realizarea educației sexuale, inclusiv în acțiunea de prevenire a sarcinilor nedorite la adolescente, este nevoie de participarea mai multor instituții și structuri guvernamentale (medicul de familie, medicul de medicină școlară, asistența medicală comunitară, asistența socială etc.) și nonguvernamentale specializate în domeniu care, împreună, trebuie să asigure nivelul de informare, educare, prevenire, consiliere și tratament pentru întreaga populație. Nu în ultimul rând, rolul părinților este unul foarte important, standardele Organizației Mondiale a Sănătății (OMS) accentuând nevoia de cooperare între școală, familie și comunitate, atunci când sunt concepute și/sau implementate programe de educație sexuală. În acest context, educația pentru familie devine un pilon important în formarea elevilor în perioada adolescenței.

Mulțumindu-vă pentru colaborare, vă asigur, stimate domnule senator, de toată considerația mea.

MONICA CRISTINA ANISIE

MINISTRU

DOMNULUI SENATOR VLAD ALEXANDRESCU